

Török József:

Klasszikusok múlt időben
Rezignált utószó a *Tükörcserepek*hez

Másfél éve várom, hogy [A közművelődés tükörcserepei](#) c. visszatekintésem állításait, következtetéseit valaki vitassa, részben vagy egészben egyetértését vagy tagadását jelezze – egyáltalán: hogy a népművelő társadalom, de legalább is a színe-java – vegye a fáradságot a tükörbe nézéshez, akkor is, ha csak darabjaiba tud belenézni.

Már nem várom. Tudom, hogy ez **szándék és/vagy képesség** híján nem megy – mint ahogy ezt az újabb történések is igazolták.

Éppen egy hónapja (május 27.) jelent meg a Facebookon a [Klasszikus népművelők](#) névre hallgató csoport. *(A név eredeti és jelenlegi tartalma/tagsága közötti ellentmondásokról most nem szólok - ezt meghagyom a névadónak és/vagy a csoportszervezőnek.)* Itt osztotta meg *Pallag Katalin* június 8-án írásomat, azzal a kéréssel, hogy annak tükrében értékeljék azt a helyzetet, amibe a szakma került. Örültem neki, és reméltem, hogy no, majd most, végre történik valami...! De nem, nem történt semmi! Kérése következtében ugyan az akkor 145 fős csoport (számuk mára is csak néhányal több...) nyomán az első napokban 120-130 látogatás történt írásom oldalán (utána már alig), de csak 11-en lájkolták a posztot, és csak néhányan szóltak hozzá. Ebből arra következtetek, hogy a „látogatók” többsége **nem tudja és/vagy nem akarja véleményét leírni**. A 9 komment többsége sem kapcsolódik a cikkhez. Amelyek valamelyest igen, azok sem visznek előbbre felvetéseim megválaszolásában, ellenben kettő is saját szakmai ötletét reklámozza, ami itt enyhe immoralitásán túl irreleváns is; kettő meg a túlélés esélyeit taglalja, a többi meg ezek suta reflexe. Ezért – eredeti szándékomról lemondva – nem fogom egyenként elemezni és értelmezni valamennyit, nincs értelme.

Ez volt a poszt utáni hét termése, azóta csönd, hosszú csönd... Ennyi volt egy „klasszikus” vita nem-szakma szakmánk (ahogy egyikük írta) – azaz: „klasszikus” magunk – múltjáról...

Pedig hát... például mondhatnák [Désiré](#)vel együtt, hogy

*Micsoda útjaim voltak nekem...
Micsoda egy zűrzavar, hány tévedés,
tán hazudtam is, és volt egy kevés...
Volt egy kevés – nem is tudom, hogy hívjam azt,
Talán volt egy-két este... ami nincs megnevezve,
és valószínű, hogy már így is maradnak, nevezetlenül...*

De nem mondják. A megszépített múlt szemérmesen eltakar zűrzavart, tévedést, hazugságot egyaránt. Helyette maradnak a széles minőségi skálán mozgó posztok és kommentek, s a belőlük kiolvasható „'zászlóvivős', lobogó, mozgalmár attitűd, amelyben időnként és helyenként **a cél maga a lobogás**” – mint azt korábban írtam.

Elégtétel helyett azonban csak szomorúságot érzek, hogy visszaigazolódik írásom – benne *Vercseg Ilona* 34 éves prófécijával: „*Véleményünk szerint a népművelésben az egyéni szerepfelfogások jelentősége nagyobb, mint hagyományosabb értelmiségi pályákon..., mert a népművelés szereprendszere, a 'szerepben előírt cselekvéssor' nem meghatározott és a gyakorlat sem érlelte ki. Éppen ezért e foglalkozásban az egyéni értékrendek más pályákénál meghatározottabb fontosságúak, és azoknak-meghatározott cselekvéssor hiányában – egy nem összetartó, hanem széthúzó egyének sokasága alakult ki, mely a foglalkozás társadalmi munkamegosztásban betöltött funkciójának megkötését veszélyezteti.*”

Csoda, hogy az lett a vége, ami...?

Az a csoda, kedves „Klasszikusok”, hogy nem hamarabb...

Itt a vége. Immár nincs kiért, miért és kinek szólni.

*Márpedig, ahogy ez kinéz, megnémulok,
s az a kevés is tűnni fog,
Az a kevés, nem is tudom, hogy hívjam azt,
talán csak így: volt egy-két este...*

Kézirat, 2020. június 27.